

TEKST BIBI KIRKEGAARD // FOTO SIMON SKIPPER

VI SKAL TURDE AT FÅ SKRAMMER

I en tid, hvor de unge i stigende grad halter bagud med selvindsigt og selvudvikling til fordel for en like-kultur, tog Simon Skipper efter gymnasiet på en lang rejse, både fysisk og mentalt. En rejse, hvor han lærte at kigge indad, lærte at lytte til sin passion og intuition, og fandt modet til at gå efter det, han brænder for.

Simon Skipper voksede op i Aarhus, og efter folkeskolen gik turen til Viby Gymnasium. Det var her, han mødte den pige, som skulle få afgørende betydning for måden, han lærte sig selv at kende på. "Vi var kærestere i knap to år, og hun var en pige med store psykiske og personlige udfordringer. Udfordringer jeg ubevidst satte mig for at løse på grund af min kærlighed til hende. Jeg kom gennem alt fra hendes trusler om selvmord til at spille familieterapeut i et forsøg på at redde kommunikationen mellem hende og forældrene. Heldigvis vidste min underbevidsthed bedre. På et tidspunkt kunne jeg mærke, at jeg var færdig med at finde mig i et forhold, hvor jeg ubetinget var giveren uden at få nogen form for energi tilbage. Så endelig, med en enorm lettelse, afsluttede jeg det. Man kan sige, at jeg gennem en velsignelse, skjult i det traumatiske forhold, fik tidlig selvindsigt."

Efter i månedsvis at have brugt næsten al sin energi på et andet menneske, skulle Simon til at genfinde og genskabe sig selv. Med støtte fra sine kreative-holistiske forældre og drevet af sin intuition husker han, at han både ivrigt og desperat tog på biblioteket og lånte alt, han kunne finde under emnet "personlig udvikling – selvhjælp".

"Det blev starten på en lang og spændende rejse, der stadig er i fuld gang!" siger Simon, der i dag er 28 år og uddannet fotojournalist.

MØDET MED PASSIONEN

Da Simon havde fået studentertøjet på, tog han en beslutning: Han ville rejse et år rundt i verden på egen hånd – nu skulle der ske noget. "Nu skulle jeg vise, hvem jeg var," fortæller han.

*„Nu skulle jeg vise,
hvem jeg var“*

Bumblende på vej med nattog fra Kolding til München i en tætpakket kupé af skæve eksistenser mødte han en afghansk diplomat, der var meget dragende. På trods af, at han knap talte engelsk.

"Intuitivt tog jeg et billede af ham og mig, og det billede såede et frø, der satte hele min passion og karriere som fotojournalist i gang. Gennem resten af mit rejseeventyr og hver eneste dag siden er fotografi forblevet et af mine bedste værktøjer til at møde nye mennesker, forstå min omverden og mig selv og til

at udvikle mig. Hver gang jeg ser en mulighed og tøver, kan det frustrere mig i mange timer bagefter. Fordi det altid betaler sig at træde ud i uvisheden. Det er dér, vi kan mærke, at vi lever."

AT MESTRE FRYGTEN

I teenageårene havde Simon generelt svært ved at udtrykke sig, men mødet med et skateboard gav ham et nyt sted at høre til. Det blev lynhurtigt hans måde at konfrontere sin frygt og udtrykke sig på.

"Her følte jeg mig hjemme, når jeg mærkede vibrationerne fra fortovets fliser kilde op gennem hele min organisme og glidende kunne bevæge mig rundt og udfordre tyngdekraften og mine grænser på fire hjul. Som skater nyttede det ikke noget at være bange. Du kommer til at slå dig, men du kommer også til at lykkes i det, du sætter dig for, når du 'går for den', forpligter dig. Når målet er nået, mærker du ikke skrammerne fra kampen. Den proces er jeg dybt afhængig af. Hver gang jeg er ude at skate, finder jeg et flow og en tilstedeværelse i nuet, når jeg kører og fokuserer på at lave tricks samt bruge og fortolke

mine omgivelser. Uden fokus er én ting sikker: Du kommer hurtigt ned at ligge. Alt det finmotoriske, du skal fokusere på for at få brættet med udover trapper og op på gelændere - at mestre det kræver fuldt fokus." På brættet har Simon i høj grad fundet det fundament, der er blevet hans måde at se verden på. Hans måde at udforske, nyde det uventede og dagligt presse sine grænser på.

„Ligesom på brættet kan man i tilværelsen også være sikker på, at man kommer til at slå sig og slå fejl“

"Ligesom på brættet kan man i tilværelsen også være sikker på, at man kommer til at slå sig og slå fejl. Men med mod, tålmodighed og viljestyrke er det underordnet. Jeg er blevet ligeglad med de skrammer, der kommer på vej mod mit mål. Jeg har lært at mestre den frygt, som ældgamle overlevelses-

processer sætter i gang i amygdala i min hjerne. Jeg har lært at sætte mig mål og gå efter dem, uanset hvad det kræver af blod, sved og tårer. Skateboarding er blevet min måde at konfrontere frygten i mit liv på og slå den ihjel.”

„Skateboarding er blevet min måde at konfrontere frygten i mit liv på og slå den ihjel“

Det, der for 18 år siden startede som en hobby, blev grundlaget for mange venskaber, en stor eventyrlyst og for adskillige rejser. Sidste sommer tilbragte Simon i Nairobi med at skate med en flok gadebørn, og han lykkedes ovenikøbet med at få et par af børnene i skole og ud af hjemløsheden.

DREVET AF AT VILLE VÆRE GOD

”Vi var tre venner, der tog til Nairobi med vores boards og kameraer i to uger. Flere NGOer har gennem de seneste år vist, hvad skateboarding kan gøre for børn og unge i udsatte områder, og nu var det vores tur til at bidrage til det miljø, der havde givet os så meget. Det var vildt at opleve, hvor anderledes de ser på skateboarding i Afrika. Der er det på ingen måde en kendt sport, men den flok af unge, der skater, er vildt dedikerede. De har næsten ikke adgang til nyt udstyr, da der ingen skate-butikker er og kun én skatepark. Men alligevel talte vi samme sprog, så at sige, når vi skatede sammen gennem de støvede gader og lavede tricks.

Simon og hans venner havde samlet udstyr ind hjemmefra, som de kunne donere til de unge, og de lavede både video og reportage derfra, som er blevet bragt internationalt og har skabt masser af opmærksomhed. ”Særligt to af børnene havde vores fokus, Balo og Mwangi på henholdsvis 12 og 15 år. To af de mest lovende skatere i Kenya. De to er som brødre, der takket være skating og hinanden klarer at sove på gaden under fattige kår og samtidig have en ydmyg og moden attitude, drevet

HUSK AT SLÅ KOLBØTTER

Vær kritisk og sig fra. Vælg fra. Alt kan lade sig gøre nu, og det er en velsignelse. Men med den kommer også et kæmpe ansvar for at holde fokus. Så læg skærmene væk, glem like-kulturen og de andres iscenesatte liv på de sociale medier. Det er IKKE virkeligheden. Husk medmenneskeligheden, husk at lege og slå kolbøtter og spille rundbold. Stå sammen, sådan står vi stærkest. Gå ud i naturen hvor træerne ikke har wifi, og giv nogle kram – til træerne eller til dine medmennesker. Bare vær til stede, træk vejret, mediter, kig på skyer og brug din fantasi. Du har masser af tid og skal ikke nå noget. Det kræver stort mod at gå sin egen vej, men intet andet vil gøre dig lykkelig – mindst af alt at sammenligne dig selv med andre. Husk, at dit idol er også misundelig på den, hun sammenligner sig med.

Simon Skipper

af passionen for at skate. Modsat mange af de andre gadebørn tog Balo og Mwangi hverken stoffer eller stjal, de ville bare skate og blive gode til det. Mine venner og jeg lykkedes med at samle 30.000 kr. ind til dem, så de kunne få et hjem igen og komme tilbage i skole. At opleve, hvordan både skateboarding og fotografi kunne bidrage med mindst lige så meget håb, selvtillid og livsglæde i et fremmed land, som det har gjort i min egen opvækst, det er noget af det bedste, jeg nogensinde har været en del af,” fastslår Simon Skipper. ”Tænk engang, hvordan Balo og Mwangi selv kommer til at bidrage, når de bliver ældre!”

PROCES FREM FOR RESULTAT

Tilværelsen er i øjeblikket fyldt med usikkerhed for Simon. Med en karriere som selvstændig fotograf, kreative projekter, bæredygtige investeringer, mål for kærlighedslivet, økonomien og hans spirituelle udvikling. Og han kan lide det. ”Jeg har lært, at når man lader passionen styre, lytter til sin intuition og ikke lader nogen eller noget andet begrænse én, så er alt muligt. Næsten alle vi mennesker er i dag styret (delvist) af frygt, traumer, medier, autoriteter, traditioner, religion, samfundets normer etc.

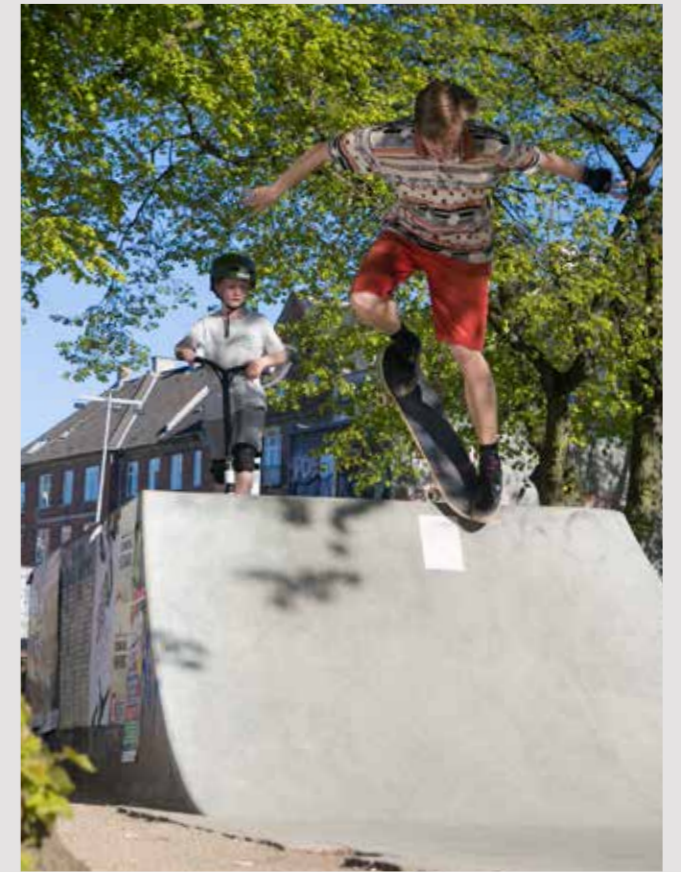
Men er det nyhederne, der skal diktere, hvordan jeg ser folk på gaden med en anden hudfarve? Er det en musiklærers negative kommentar i 2. klasse, der resten af mit liv skal bestemme, om jeg tør synge foran andre eller i badet for mig selv? Er det kampen mod perfektionisme, der skal få mig til at være hård mod mig selv dag efter dag? Svaret er nej. Jo mere jeg oplever, at jeg er lederen i mit eget liv og hæver mine standarder, desto lykkeligere bliver jeg. Desto flere ’tilfældigheder’ falder ud til min fordel. Det er en attitude, jeg kun kan anbefale. Med fokus på processen frem for resultatet kan alle opleve et fremskridt fyldt med glæde og daglige lykketræf. Det virker måske skræmmende, men har du råd til at lade være?” spørger den dedikerede fotojournalist. ”Jeg vil være den bedste udgave af mig selv. I flere år opsatte jeg selv begrænsninger og lod ikke mit ’lys skinne’ fuldt ud, mit potentiale var tilbageholdt. Derfor har jeg i snart ti år, siden jeg havde mit første gennembrud i slutningen af mine teenageår, været fast besluttet på at tage styringen i mit eget liv – og det virker.”

FORDELENES SKYGGE

Aldrig har vi haft flere muligheder, end vi har i dag. Aldrig er vi blevet bombarderet med information, som vi bliver i dag. Det er let at glemme sig selv i den orkan af indtryk, som vores hjerner genetisk slet ikke er gearret til. En artikel i den engelske avis The Telegraph påviser, at vi med internettet i dag modtager information i en mængde, der svarer til 174 aviser - OMDAGEN. Fem gange mere information, end vi modtog i 1986. ”Jeg er glad for, jeg blev født uden en iPad i hånden og voksede op med rundboldspil og røvere og soldater. Det bliver en stor udfordring for Generation Z, ungdommen i dag, at håndtere alting uden at blive overvældet. På min egen lillesøster på 18 kan jeg se, hvor hurtigt hun bearbejder og sorterer i information omkring sig. Det er vildt. Alt foregår alle vegne på én gang.”

„Jeg er glad for at jeg ikke er født med en iPad i hånden“

I skyggen af fordelene hos Generation Z finder vi ’Fear Of Missing Out’ og depression mere end nogensinde før. Procentdelen af børn, der diagnosticeres med depression og ADHD er mellem 1997 og 2014 steget med mere end 50 procent. ”Jagten på ’instant gratification’ og flere likes på de sociale

medier gør os ofte ulykkelige. Det kan for mig godt virke som en radio, man har vænnet sig til at have på fuld styrke på flere kanaler ad gangen og ikke længere tænker på at slukke for. Aldrig har verden drejet sig mere om individet og selvscenearbejdelse. Det er derfor også passende at kalde ungdommen født omkring årtusindskiftet for iGeneration.”

MØD DEN, DU ER

Statistikkerne viser dog også, at ungdommen har mange styrker. På grund af den sikkerhed og velstand, de er vokset op med i slut 90’erne og derefter, stiller de unge i dag høje krav til sig selv og deres omgivelser. Selvstændighed og entreprenørskab trender blandt teenagers.

”De oplever på egne venner og generationsfæller, at det pludselig er relativt enkelt fx at få succes med en karriere som blogger eller gennem en YouTube-kanal. Det bliver enormt interessant at se, hvordan de i løbet af de næste fem-ti år vil fungere på arbejdsmarkedet og påvirke det. Jeg kunne godt forestille mig, at der vil komme store forandringer. Som det står klart, hvis man læser Yuval Hararis to bøger ’Sapiens’ og ’Homo Deus’, så (op)lever vi i øjeblikket måske menneskehedens største revolution. Vores planet og vores egen fremtid er i dine hænder, i ungdommens hænder. Så tag det fulde ansvar over dit liv, spring ind i frygten og vind over den. Mød den, du virkelig er og fejrr hvert et skridt på vejen!” ●